

Sygn. akt III Ca 504/15

Dnia 30 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca)

Sędzia SO Ewa Adamczyk

Sędzia SO Zofia Klisiewicz

Protokolant: prot. sąd. Ewelina Konieczny

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G. (1)

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 3 czerwca 2015r., sygn. akt I C 298/15 upr

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt I kwotę 425 zł (czteryście dwadzieścia pięć złotych) zastępuje kwotą 500 zł (pięćset złotych),

- pkt II nadaje treść „II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 107 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu”,

- uchyla pkt III i IV,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

Sygn. akt III Ca 504/15

UZASADNIENIE

Powód J. G. (1) domagał się zasądzenia od Powiatu (...)kwoty 500 zł wraz z odsetkami od 06.02.2015r. do dnia zapłaty z tytułu opłaty za wydanie karty pojazdu oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych. Sąd Rejonowy 16.02.2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający zgłoszone żądanie. Strona pozwana wnosząc od niego sprzeciw.

Wyrokiem z dnia 3.06.2015 r. Sąd Rejonowy w Limanowej zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14.04.2015r. do dnia zapłaty, natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 91 zł, zaś od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 9 zł, wszystko tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 75 zł. Apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię przepisu art. 90 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską /Dz.U. 2004, Nr 90, poz. 864/2 – dalej TWE/ poprzez przyjęcie, że wadliwy przepis § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003r. określający wysokość opłaty pobieranej przy rejestracji pojazdu sprowadzanego z krajów (...) na terenie (...) był nieprawidłowy tylko w części i że opłata ta tylko częściowo pobrana była bez podstawy prawnej, zatem tylko w części stanowiła nienależyte świadczenie. W konsekwencji powinna być zwrócona tylko w kwocie 425 zł od karty pojazdu, a nie w pełnej wysokości 500 zł.

Wskazując na powyższe, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w części obejmującej kwotę 75 zł, a także o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Zarzuty w niej podniesione uznać należało za skuteczne.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania co Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu art. 378 § 1 k.p.c. Stan faktyczny sprawy został ustalony prawidłowo, ale błędnie Sąd I instancji ocenił żądanie pozwu w zakresie kwoty 75 zł, która nie została uznana przez stronę pozwaną.

Stwierdzić należy, że zasada pierwszeństwa prawa unijnego, zobowiązuje organ administracyjny i sąd krajowy do stosowania prawa unijnego i do odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych, niezależnie od wyroku krajowego sądu konstytucyjnego, który odracza utratę mocy obowiązującej tych przepisów, uznanych za niekonstytucyjne. Według obowiązującego w dacie wydania kart pojazdu art. 90 akapit 1 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską /Dz.U. 2004, Nr 90, poz. 864 – dalej TWE/, żadne Państwo Członkowskie nie nakłada bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych jakiegokolwiek rodzaju wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe /obecnie kwestię tą reguluje art. 110 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej Dz.U 2004, Nr 90, poz. 864/2 – dalej TFUE/.

Zgodnie z postanowieniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 2007r. w sprawie C – 134/07, cytowany wyżej art. 90 TWE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, którą należy zapłacić w danym państwie członkowskim za wydanie pierwszej karty pojazdu, która to opłata jest w praktyce nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w państwie pobierającym opłatę używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Postanowienie to ma skutek ex tunc, tj. wywołuje skutek retroaktywny. W świetle tego orzeczenia, nakładanie opłaty za kartę pojazdu za pojazd sprowadzony zza granicy było od początku sprzeczne z prawem unijnym, co oznacza, że kupujący nie był zobowiązany do uiszczenia tej opłaty. Jednocześnie należy podkreślić, że wspomniane wyżej postanowienie odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003r. i 2006r. Europejski Trybunał Sprawiedliwości uznał bowiem za sprzeczną z prawem unijnym opłatę nakładaną w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego w sytuacji, w której opłata taka nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam

już zarejestrowany /tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 czerwca 2010r., III CZP 37/10, oraz w uchwale z dnia 25 listopada 2011r. III CZP 67/11.

Skoro więc nie było podstawy prawnej do pobrania opłaty za kartę pojazdu z chwilą jej uiszczenia po stronie pozwanej doszło do bezpodstawnego wzbogacenia w postaci przyjęcia nienależnego świadczenia w wysokości odpowiadającej wartości opłaty.

W związku ze stanowiskiem strony pozwanej należy podkreślić, że w myśl reguł dowodzenia określonych w art. 6 kc ciężar wykazania, iż w zakresie kwoty 75 zł strona pozwana nie jest wzbogacona spoczywał na pozwanej. W niniejszej sprawie pozwana nie wykazała ani rzeczywistego kosztu sporządzenia i wydania karty pojazdu ani faktu, że koszty te ostatecznie poniosła strona pozwana.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt. I uwzględniając wnioski apelującego, co orzeczono jak w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 386§ 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na zasadzie art. 98§ 1 k.p.c. zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu

(...)

(...)